

Sygn. akt V Ca 53/17

POSTANOWIENIE

Dnia 10 października 2017 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie V Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Adam Simoni (spr.)
Sędziowie:	SSO Barbara Chłędowska SSR del. do SO Jan Drąg
Protokolant:	Tomasz Kluz

po rozpoznaniu w dniu 10 października 2017r. w Rzeszowie
na rozprawie
sprawy z wniosku N. M., W. M.i J. M. (1)
z udziałem, S. K. (1), Powiatu R., H. S. (1), M. S., W. S., M. Ż. (1)
o rozgraniczenie

na skutek apelacji uczestnika M. Ż. (1)
od postanowienia Sądu Rejonowego w Dębicy VI Zamiejscowego Wydziału Cywilnego
z siedzibą w Ropczycach

z dnia 19 sierpnia 2013 r., sygn. akt VI Ns 9/13

I. oddała apelację,

II. zasądza od uczestnika M. Ż. (1) na rzecz wnioskodawców solidarnie kwotę 630 zł (sześćset trzydzieści złotych)
tytułem zwrotu kosztów postępowania.

SSO Barbara Chłędowska SSO Adam Simoni SSR del. do SO Jan Drąg

Sygn. akt V Ca 53/17

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 19 sierpnia 2013 r., Sąd Rejonowy w Ropczycach sygn. akt VI Ns 9/13 ;

I. dokonał rozgraniczenia nieruchomości oznaczonej numerem ewidencyjnym (...) położonej w obrębie R. z nieruchomością oznaczoną numerem ewidencyjnym (...) położoną w obrębie R. orzekając że granica obu nieruchomości przebiega zgodnie z linią koloru czerwonego oznaczoną na „Mapie z rozgraniczenia Wariant I do sprawy VI Ns 9/13” sporządzonej przez biegłego sądowego T. N. przyjętej do państwowego zasobu geodezyjnego i kartograficznego w dniu 23 maja 2013r. pod numerem ewidencyjnym (...),

II. ustalił, że wyniku rozgraniczenia nieruchomości oznaczone numerami ewidencyjnymi (...) położone w obrębie R. zmieniły konfigurację i powierzchnię, bez zmiany oznaczenia w sposób opisany na „Mapie z rozgraniczenia Wariant I do sprawy VI Ns 9/13” sporządzonej przez biegłego sądowego T. N. przyjętej do państwowego zasobu geodezyjnego i kartograficznego w dniu 23 maja 2013r. pod numerem ewidencyjnym (...),

III. orzekł o kosztach postępowania

U podstaw powyższego rozstrzygnięcia legły ustalenia i wnioski zawarte w pisemnym uzasadnieniu / k.672-686/, z których wynika, że;

Nieruchomość oznaczona jako działka ew. nr (...) o pow. 0,7409 ha położona w obrębie R. obj. KW nr (...) prowadzoną przez Sąd Rejonowy w Dębicy IX Zamiejscowy Wydział Ksiąg Wieczystych z siedzibą w Ropczycach stanowi własność M. Ż. (1) na podstawie umowy darowizny z dnia 16 sierpnia 2000r. Rep. (...). Działka objęta była aktem własności ziemi z dnia 10 sierpnia 1976r. Nr (...).(…).

Nieruchomość oznaczona jako działka ew. nr (...) o pow. 0,1995 ha, położona w obrębie R. obj. KW nr (...) prowadzoną przez Sąd Rejonowy w Dębicy IX Zamiejscowy Wydział Ksiąg Wieczystych z siedzibą w Ropczycach stanowi współwłasność N. M. i W. M. na zasadzie ustawowej wspólności majątkowej małżeńskiej na podstawie umowy sprzedaży z dnia 8 października 2007 r. Rep. (...). Działka objęta była aktem własności ziemi Nr (...).(…).

Właścicielami nieruchomości oznaczonej jako działka ew. nr (...) położonej w obrębie R. byli J. S. (1) i H. S. (1) na podstawie umowy przeniesienia własności z dnia 25 lutego 1974r. Rep. A Nr (...) oraz postanowienia Sądu Rejonowego w Ropczycach z dnia 19 sierpnia 2010r. sygn. akt I Ns 287/10. J. S. (1) zmarł, a jego spadkobiercami są W. S., M. S., Z. K., S. K. (1). Właścicielem nieruchomości oznaczonej jako działka ew. nr (...) położonej w obrębie R. obj. księgą wieczystą KW nr (...) prowadzoną przez Sąd Rejonowy w Dębicy IX Zamiejscowy Wydział Ksiąg Wieczystych z siedzibą w R. jest Powiat R. - (...).

Działka ew. nr (...) stanowi grunt rolny. Działka ew. nr (...) w części południowej zabudowana jest budynkiem mieszkalnym, natomiast w części północnej zarośnięta jest trawą, brzożami i chwastami. Działka ew. nr (...) położona jest wyżej od działki ew. nr (...). Różnica terenu jest bardziej widoczna w północnej części działki ew. (...), natomiast w kierunku południowym skarpa coraz bardziej się obniża, tak, że w południowej części działki nie jest już widoczna. Skarpa stanowiła miedzę i nie była przez nikogo użytkowana rolniczo. Różnica w wysokości została zniwelowana przez wnioskodawczynię i jej męża, którzy w tym celu wysypali świeżą ziemię i ją rozrównali. Obie działki od strony południowej sąsiadują z drogą nr (...). Z drogi tej wjazd na działkę ew. nr (...) odbywa się przez betonowy mostek. Mostek ten został przez wnioskodawczynię i jej męża przesunięty o ok. 30 cm w kierunku wschodnim, tj. w kierunku ich własnej działki. Wcześniej znajdował się przy granicy z działką ew. nr (...) i prowadziła od niego prosta droga w kierunku działki ew. nr (...) i lasu, z której korzystali okoliczni mieszkańcy. Na drodze tej były ślady od przejazdów, tworzyły się na niej koleiny. Pomiędzy działką ew. nr (...) a działką ew. nr (...) w części północnej widoczne jest zagłębienie o szerokości ok. 2,5 metra, jest to ślad po istniejącej drodze.

Po zakupie działki ew. nr (...) przez wnioskodawczynię, w maju 2008r. geodeta J. C. dokonywał na gruncie czynności wytyczenia budynku mieszkalnego zgodnie z projektem zagospodarowania działki. W czynnościach uczestniczył M. Ż. (1). M. Ż. (1) miał wątpliwości co do odległości jaka pozostanie od ściany projektowanego domu w kierunku działki ew. nr (...). Po czynnościach geodety M. Ż. (1) wbił drewniane paliki wzdłuż miedzy. Następnie w 2010r. ojciec uczestnika J. Ż. wraz z A. Ż. (1) i jej mężem wbili nowe paliki w miejscu oznaczonym na szkicu sytuacyjnym stanowiącym załącznik do opinii biegłego T. N. z dnia 19 listopada 2011r. kolorem niebieskim. Do tych palików równali oni działkę ew. nr (...) przekopując ziemię. Podczas oględzin w lipcu 2011r. na tym terenie który przyłączony został do działki ew. nr (...) widać było, że zasadzone rośliny słabiej rosną, co oznacza, że ziemia jest mniej urodzajna od oranej i uprawianej od lat działki ew. nr (...). W trakcie postępowania administracyjnego prowadzonego na wniosek N. M. z dnia 4 sierpnia 2008r., geodeta uprawniony A. J. na podstawie mapy ewidencyjnej w skali 1:1000 wskazał punkty graniczne (...), (...), (...) i (...), które zamarkował palikami drewnianymi. Decyzją z dnia 4 sierpnia 2008r. Burmistrz

R. umorzył postępowanie administracyjne wszczęte w 2006r. na wniosek Z. Ż. w przedmiocie rozgraniczenia działki ew. nr (...)położonej w obrębie R. z działkami ew. nr (...), (...), (...), (...) i (...)położonymi w obrębie R..Działka ew. nr (...)powstała z p. gr. (...), natomiast działka ew. nr (...)powstała m. in. z części p. gr. (...). Granica pomiędzy tymi parcelami oznaczona była na mapie katastralnej w skali 1:2880 dla miejscowości R., a pokrywa się ona w przeważającej części z granicą wynikającą z mapy uwłaszczeniowej.

Obie działki objęte były postępowaniem uwłaszczeniowym prowadzonym na podstawie ustawy z dnia 26 października 1971r. o uregulowaniu własności gospodarstw rolnych (Dz. U. Nr 27, poz. 250 ze zm.). Mapa uwłaszczeniowa m. R. była tworzona w latach 1967 - 1975. Działka ew. nr (...)objęta została aktem własności ziemi z dnia 10 sierpnia 1976r. Nr (...)(...). Działka ew. nr (...)objęta była aktem własności ziemi Nr (...)(...). Nabycie własności działek ew. nr (...)i nr (...)było to nabycie pierwotne w granicach jakie wynikają z mapy ewidencji gruntów w skali 1:1000, tzw. uwłaszczeniowej opracowywanej na podstawie pomiarów bezpośrednich. Pomiarów bezpośrednich rozpoczęły się w 1967r. a kierował nimi inż. B. O.. Na podstawie tych pomiarów sporządzona została mapa ewidencji gruntów w skali 1:1000 obliczono powierzchnię poszczególnych nieruchomości i wydano w oparciu o tą mapę akty własności ziemi dla obu rozgraniczanych nieruchomości. Granica uwłaszczeniowa nieruchomości oznaczonych jako działki ew. nr (...)i (...)została oznaczona przez biegłego inż. T. N.na mapie z rozgraniczenia stanowiącej załącznik do opinii uzupełniającej z dn. 23 maja 2013r. linią koloru czerwonego jako wariant I. Granica ta w znacznej części odpowiada granicy katastralnej pomiędzy p. gr. (...) i p. gr. (...). Jedynie w jej południowej części granica działki ew. nr (...)została nieznacznie przesunięta w głąb działki ew. nr (...), przy czym w najszerszym miejscu przesunięcie wynosi ok. 50 cm. W wyniku uwłaszczenia działka ew. nr (...)posiadała pow. 72,59 a, natomiast działka ew. nr (...)posiadała pow. 19,48 a. W wyniku sporządzenia nowej ewidencji gruntów w latach 80-tych obydwie nieruchomości zwiększyły swoją powierzchnię, z tym, że zwiększenie powierzchni nieruchomości oznaczonej jako działka ew. nr (...)spowodowane było przesunięciem zachodniej granicy tej działki kosztem działki ew. nr (...). Na aktualnej mapie ewidencji gruntów działka ew. nr (...)jest szersza w stosunku do mapy uwłaszczeniowej, a działka ew. nr (...)jest węższa. Granica uwłaszczeniowa pomiędzy działkami ew. nr (...)a działką ew. nr (...)jest przesunięta (w stosunku do aktualnych map) na odległość od 0,45 do 1,25 m w kierunku działki ew. nr (...). Działka ew. nr (...)zwiększyła swoją powierzchnię z powodu zmiany jej konfiguracji w północnej części tej działki (nie graniczącej z działką ew. nr (...)).Aktualna mapa ewidencji gruntów została opracowana metodą fragmentaryczną, czyli uczytelnienia ze zdjęć lotniczych. Podczas opracowywania tej mapy granice własności nie były ustalane w obecności stron na gruncie, a współrzędne punktów załamania granic zostały szcztane graficznie. Ustalając przebieg granic nieruchomości objętych wnioskiem, Sąd oparł się na opinii biegłego mgr inż. T. N.. Opinia sporządzona została w sposób profesjonalny i została należycie uzasadniona. W toku postępowania nie zostały przedstawione merytoryczne zarzuty mogące podważyć opinię, a zatem brak powodów by odmówić jej wiarygodności. Należy podkreślić, że biegły ustosunkował się do zarzutów podnoszonych przez uczestnika i kilkakrotnie umotywwował swoje stanowisko odnośnie przebiegu granic. Nie były podstawą ustalenia granic zdjęcia lotnicze, albowiem nie pozwalają one na precyzyjne ustalenie granicy, a ich dokładność budzi wątpliwości w świetle mapy, która została na ich podstawie opracowana i którą uczestnik zasadnie kwestionował.

Ustalił, Sąd Rejonowy , że z zeznań przesłuchanych świadków E. W., H. S. (2), S. K. (2), F. M., K. B., J. M. (2), J. S. (2), H. S. (3), E. K., J. K., A. D. i S. M. nie wynika, aby uczestnik zasiedział pas gruntu obejmujący obszar pomiędzy granicą wskazaną przez biegłego w wariantie I, a wskazaniem uczestnika M. Ż. (1) oznaczonym na szkicu sytuacyjnym stanowiącym załącznik do opinii biegłego z dnia 19 listopada 2011r. kolorem niebieskim. Zeznania tych świadków ocenił Sad Rejonowy zgodne, spójne. Słuchani w trakcie oględzin przedmiotu postępowania świadkowie wskazali, iż od mostka przy wjeździe na działkę ew. nr (...)biegła prosta droga w kierunku działki ew. nr (...)z której korzystali okoliczni mieszkańcy. Działka ew. nr (...)nigdy nie była uprawiana. Świadkowie byli zgodni, że droga ta nie biegła delikatnym łukiem, tak jak to wskazuje uczestnik M. Ż. (1), lecz prosto od betonowego mostka w kierunku działki ew. nr (...). Zaznaczyć należy, że nie było sporne, iż obecnie mostek jest przesunięty w kierunku wschodnim, tj. w kierunku działki ew. nr (...). Powyższe zeznania częściowo potwierdzili uczestnik M. Ż. (1) oraz świadek J. Ż., którzy podali, że pomiędzy działkami ew. nr (...)i nr (...)była miedza, a za tą miedzą po działce ew. nr (...)przebiegała droga, którą przejeżdżały różne osoby do położonych na północ pól i lasów.

Sąd Rejonowy dał wiarę zeznaniom wnioskodawczyni oraz świadków J. C., J. M. (1), W. M. i A. P. w przedmiocie tego, jakich czynności dokonywał geodeta w związku z wytyczaniem granic budynku na działce ew. nr (...).

Zeznania świadka J. Ż. oraz uczestnika M. Ż. (1) są wiarygodne odnośnie tego, że umieścili oni drewniane paliki aby oznaczyć gdzie ich zdaniem przebiega granica, jak również, że obszar upraw nigdy nie przekraczał miedzy i położonej za tą miedzą drogi na działce ew. (...). W pozostałej części Sąd nie dał im wiary, albowiem nie znajdują potwierdzenia w materiale dowodowym.

Sąd I instancji dał również wiarę zeznaniom świadka M. Ż. (2) odnośnie tego, że przez działkę ew. nr (...) przebiegała droga, a drogę tą od działki ew. nr (...) oddzielała miedza. Sąd nie dał wiary zeznaniom świadka M. Ż. (2), iż działka ew. nr (...) przebiegała łukiem do ulicy (...). Zeznania te są sprzeczne z zeznaniami pozostałych świadków, których zeznaniom Sąd dał wiarę. Z zeznań tych świadków wynika, iż droga, a zatem i miedza oraz granica działki ew. nr (...) przebiegały prosto i przebieg ich się nie zmieniał. Zeznania świadków B. Ż., W. G., J. M. (3) nie były podstawą ustaleń faktycznych, albowiem nie posiadali oni informacji istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. Podobnie należy potraktować pisma stron z dnia 24 kwietnia 2013r. oraz 26 kwietnia 2013r. Sąd nie dał wiary zeznaniom świadka A. Ż. (2) i J. S. (2), iż granica działki ew. nr (...) przebiegała w miejscu gdzie wbił paliki J. Ż.. Ich zeznania są sprzeczne z pozostałym materiałem dowodowym w sprawie.

Po poczynieniu powyższych ustaleń przyjął Sąd Rejonowy, iż podstawowym kryterium rozgraniczenia nieruchomości jest stan prawny. Stan prawny to zakres prawa własności nabytego na podstawie dokonanych czynności prawnych. Stan posiadania przedmiotu rozgraniczenia w dniu 4 listopada 1971 r., będący podstawą wydania aktów własności ziemi, jest stanem prawnym w rozumieniu art. 153 kc. W niniejszej sprawie wykazane zostało nabycie prawa własności działek ew. nr (...) i (...) na podstawie art. 1 ust. 1 i 2 ustawy z 26 października 1971 r. o uregulowaniu własności gospodarstw rolnych (Dz. U. Nr 27, poz. 250 ze zm.). Wydane akty własności ziemi uwzględniają granicę z mapy opracowanej w latach 1967 - 1975. Aktualna mapa ewidencyjna w skali 1:1000 opracowana w latach 80 - tych nie jest tożsama z mapą, która obowiązywała w chwili nabycia prawa własności tych działek w drodze uwłaszczenia. Nabycie prawa własności działki ew. nr (...) przez N. M. w drodze umowy sprzedaży uwzględnia przesunięcie granic powstałe w wyniku błędnych pomiarów przy opracowywaniu mapy ewidencyjnej w latach 80-tych. Dlatego też na aktualnej mapie ewidencyjnej granica prawna przesunięta jest w głąb działki ew. nr (...). Opinia biegłego mgr inż. T. N. jednoznacznie wskazuje przebieg granicy prawnej obu działek zgodny z mapą uwłaszczeniową. Należy zwrócić uwagę, iż wskazana przez biegłego granica pokrywa się w znacznej części z granicami parcel gruntowych z których powstały obie działki oznaczonymi na mapie katastralnej w skali 1:2880, a rozbieżność występująca w południowej części przebiegu granicy jest nieznaczna.

Odnosząc się do podniesionego przez uczestnika M. Ż. (1) zarzutu zasiedzenia przyjął Sąd Rejonowy, że nie mógł zostać uwzględniony, albowiem z materiału dowodowego nie wynika, aby uczestnik był posiadaczem samoistnym części działki ew. nr (...), w szczególności pasa gruntu obejmującego obszar pomiędzy granicą wskazaną przez biegłego w wariantcie I, a wskazaniem uczestnika. Kwalifikację podmiotową do nabycia własności przez zasiedzenie ma osoba zdolna do wykonania samoistnego posiadania w zakresie wykonywanego prawa, czyli mająca świadomość i wolę faktycznego władania rzeczą jak właściciel (art. 336 kc). Oznacza to, że posiadacz taki włada rzeczą w takim zakresie, jak to czyni właściciel, wykorzystując taką faktyczną możliwość władania rzeczą, do jakiej właściciel jest uprawniony (post. SN z dnia 7 maja 1986r. III CRN 60/86, OSNCP 9/87, poz. 138). O posiadaniu samoistnym decyduje więc wola posiadania, która nie może być ukryta, chodzi tu o jawny dla otoczenia niedwuznaczny zamiar, a także faktyczne władanie rzeczą. Posiadaczem samoistnym jest zatem osoba, która włada rzeczą jak właściciel i ma wolę wykonywania wobec rzeczy prawa własności. Z materiału dowodowego wynika, że uczestnik jak również jego poprzednicy prawni od 1985r. używali rolniczo obszar do miedzy za którą znajdowała się droga biegnąca przez działkę ew. nr (...), z której to drogi korzystali okoliczni mieszkańcy dojeżdżający do pól i lasu. Z zeznań świadków wynika, że droga ta biegła od mostka przy wjeździe z drogi nr (...) na działkę ew. nr (...) w linii prostej w kierunku działki ew. nr (...). Przebieg tej drogi jest częściowo widoczny w północnej części działki ew. nr (...). Z materiału dowodowego nie wynika, aby droga biegła lekkim łukiem przez działkę ew. nr (...). Wobec precyzyjnego określenia jaki był przebieg drogi, ustalono, że

wskazany przez uczestnika pas gruntu, znajdował się już za nią, a więc w obszarze działki ew. nr (...). Skoro uczestnik przyznał, że granicą używanego przez niego gruntu była miedza i droga, nie mógł być posiadaczem samoistnym pasa gruntu znajdującego się za nią. Należy również zauważyć, że powyższy pas gruntu został zaorany przez ojca uczestnika w 2010r. a następnie oznaczony palikami, do tych palików równany, obkopywany i dopiero od tego momentu można mówić o objęciu w/w pasa gruntu w posiadanie samoistne.

Art. 172 kc łączy wymagany do nabycia własności nieruchomości w drodze zasiedzenia upływ czasu z kwalifikacją posiadania według kryterium dobrej lub złej wiary posiadacza w chwili uzyskania przez niego posiadania.

W kodeksie cywilnym dla zasiedzenia nieruchomości obowiązywał termin 10 lat w dobrej wierze, a 20 lat w złej wierze. Z dniem 1 października 1990r. terminy te zostały przedłużone odpowiednio do 20 i 30 lat. Przedłużone przez ustawę z dnia 28 lipca 1990r. o zmianie ustawy kodeks cywilny (Dz. U. Nr 55, poz. 32) terminy zasiedzenia oraz możliwość nabycia prawa przez zasiedzenie regulują art. 9 i 10 tej ustawy. Zgodnie z art. 9 – do zasiedzenia, którego bieg rozpoczął się przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, stosuje się od tej chwili przepisy niniejszej ustawy; dotyczy to w szczególności możliwości nabycia przez zasiedzenie. W nie publikowanym orzeczeniu z dnia 2 września 1993r. II CRN 89/93 Sąd Najwyższy wyjaśnił, że do wypadków zasiedzenia, które nastąpiło przed wejściem w życie ustawy z dnia 29 lipca 1990r., mają zastosowanie dziesięcio- i dwudziestoletnie okresy posiadania przewidziane w art. 172 w brzmieniu obowiązującym przed tą datą. Ponieważ uczestnik objął w posiadanie samoistne w 2010r. w/w pas gruntu, nie upłynął by jeszcze 30 – letni wymagany okres do stwierdzenia zasiedzenia.

Apelację złożoną od powyższego postanowienia przez uczestnika M. Ź. (1) Sąd Okręgowy oddalił postanowieniem z dnia 13 stycznia 2015 r.

W wyniku rozpoznania skargi kasacyjnej złożonej przez uczestnika M. Ź. (1) od postanowienia Sądu Okręgowego w Rzeszowie z dnia 13 stycznia 2015 r. sygn.akt VCa 273/14 , Sąd Najwyższy postanowieniem dnia 18 listopada 2016 r, sygn. akt ICSK 829/15 uchylił zaskarżone postanowienie i zniósł postępowanie przed Sądem Okręgowym w zakresie rozprawy w dniu 13 stycznia 2015, przekazując sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu, pozostawiając mu rozstrzygnięcie o kosztach postępowania apelacyjnego /k.943-945/.

Sąd Najwyższy stwierdził w uzasadnieniu orzeczenia, że w niniejszej sprawie brak było podstaw do stwierdzenia nieważności postępowania z powodu udziału w rozpoznawaniu sprawy w pierwszej instancji sędziego podlegającego wyłączeniu na podstawie art. 49 kpc,- co było zasadniczym zarzutem podniesionym w apelacji uczestnika.

Natomiast ze względu na okoliczność śmierci uczestnika W. M., miało to wpływ na przebieg postępowania apelacyjnego , nie zawieszenie postępowania nieprocesowego w takim przypadku i prowadzenie go z udziałem osoby nieistniejącej sprawia, że prowadzone postępowanie jest z mocy art. 379 pkt2 kpc w zw. z art. 13§2 kpc nieważne w zakresie czynności podejmowanych od dnia w którym osoba ta zmarła.

Postanowieniem z dnia 31 marca 2015 r, /k.862/w pkcie II wezwano do udziału w sprawie jako następców prawnych zmarłego w dniu 4 kwietnia 2014 r uczestnika W. N. M., J. M. (1) i W. M.. Osoby te jako zainteresowane w rozumieniu art. 510 kpc stały się uczestnikami niniejszego postępowania.

Apelację od postanowienia Sądu Rejonowego w Ropczycach złożył uczestnik M. Ź. (1) wskazując na naruszenie przepisów prawa materialnego i procesowego w sposób szczegółowo tam przedstawiony / k.695-697/.

Wnioski apelacji / k.697/ zmierzały do zmiany zaskarżonego postanowienia i dokonanie rozgraniczenia nieruchomości wg wariantu II opinii biegłego T. N. z dnia 25.03.2013 r, przy uwzględnieniu zarzutu zasiedzenia przygranicznego pasa gruntu, ewentualnie jego uchylenie i przekazanie sprawy Sądowi rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Rozpoznając ponownie apelację uczestnika M. Ź. (1) /k.694-698/Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie jest uzasadniona, albowiem zaskarżone postanowienie jest zgodne z prawem i trafne w odniesieniu do okoliczności faktycznych sprawy.

Ustalenia faktyczne i wnioski prawne wyciągnięte przez Sąd Rejonowy Sąd Okręgowy aprobuje i przyjmuje za własne.

W złożonej apelacji uczestnik podniósł zarzuty naruszenia prawa procesowego i materialnego.

Odnosząc się do podniesionego w apelacji zarzutu naruszenia przez Sąd I instancji zarzutu naruszenia art. 233 kpc w postaci przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów będących źródłem dokonanych ustaleń faktycznych wskazać należy, że skuteczność podniesienia tego zarzutu wiąże się z koniecznością wykazania jaki konkretny dowód lub grupa dowodów mających stanowić potwierdzenie ustaleń faktycznych dla rozstrzygnięcia sprawy oceniona została z naruszeniem zasady bezstronności, doświadczenia życiowego, regułami logicznego myślenia, racjonalnego i wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału dowodowego, przez co nie mogły być uznane za wiarygodne i mające moc dowodową dla ustalenia przebiegu linii granicznych pomiędzy rozgraniczonymi nieruchomościami.

Zgodnie z art. 233 kpc Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału dowodowego. Granice swobodnej oceny dowodów wyznaczają w szczególności: obowiązek wyprowadzenia przez Sąd z zebranego materiału wniosków logicznie poprawnych, ocena dowodów musi respektować warunki określone przez prawo procesowe w szczególności art. 227-234 kpc, wreszcie poziom świadomości sędziego oraz dominujące poglądy na sądowe stosowanie prawa.

Te wszystkie wymagania spełnił Sąd I instancji wydając zaskarżone rozstrzygnięcie, nie naruszając wbrew wywodom apelacji art. 233§1 kpc.

Podniesione przez skarżącego zarzuty sprowadzające się do naruszenia przepisów postępowania uznał Sąd za chybione i nie znajdujące oparcia w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym. Postępowanie przed Sądem I instancji przeprowadzone zostało w sposób prawidłowy, a ustalone

fakty istotne dla rozstrzygnięcia sprawy znajdują pełne oparcie w zebranych w sprawie materiale dowodowym.

Przede wszystkim podkreślić należy, iż postępowanie o rozgraniczenie zgodnie z art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 17 maja 1989r. – Prawo geodezyjne i kartograficzne (tj. DzU. Z 2000r nr 100 poz. 1086) ma na celu ustalenie przebiegu granic nieruchomości przez określenie położenia punktu i linii granicznych, utrwalenie tych punktów znakami granicznymi na gruncie oraz sporządzenie odpowiednich dokumentów.

Podstawowym kryterium, według którego – stosownie do przepisu art. 153 kc rozgraniczenie winno nastąpić jest stan prawny przedmiotu rozgraniczenia, a więc stan granic wynikających z dokumentów.

Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy ustalił przebieg spornej granicy pomiędzy nieruchomościami oznaczonymi jako działki (...) z jednej strony i działki nr (...) z drugiej strony opierając się na istniejącym stanie prawnym przedmiotu rozgraniczenia wynikającego z uwłaszczeń. Oznacza to, że w konkretnym przypadku wykazane zostało nabycie prawa własności działki ew. nr (...) w drodze czynności prawnej, oraz prawa własności działki nr (...) na podstawie art. 1 ust. 1 i 2 ustawy z 26 października 1971 r. o uregulowaniu własności gospodarstw rolnych (Dz. U. Nr 27, poz. 250 ze zm.). Sąd Rejonowy oceniając zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, w tym w szczególności oględziny przedmiotu postępowania, rzeczową i wyczerpującą w uzasadnieniu wniosków opinię biegłego geodety T. N. oraz należycie skonfrontowane ze sobą dowody z dokumentów trafnie przyjął, że wskazany przebieg granic w opinii biegłego T. N. oznaczonej linią czerwoną tworzy stan prawny granic w rozumieniu art. 153 kc.

Ustalenie granicy prawnej wg wskazań uczestnika M. Ż. (1) uwzględniającej zarzut zasiedzenia przygranicznego pasa gruntu t.j. części działki (...) nie mógł być uwzględniony. Na poparcie tego zarzutu apelujący wywodzi, że granica pomiędzy rozgraniczonymi działkami biegłaby nie w linii prostej ale po łuku jak to wynika z opinii biegłego geodety

T. N., który oznaczył granicę wskazaną przez tego uczestnika kolorem niebieskim (k.288). Sąd I instancji w oparciu o przeprowadzone dowody osobowe poczynił prawidłowe ustalenia iż drogą istniejącą pomiędzy działkami jeździł każdy kto chciał, droga ta biegła prosto, nie było wybrzuszenia działki nr (...). Powyższe okoliczności wynikają z zeznań świadków: K. B. (k.177), J. M. (2) (k.177), S. K. (2) (k.180a), H. S. (3) (k.178 a, E. K. (k.179a), J. K. (k. 180). Mieszkający po przeciwnej stronie drogi świadek A. D. (k.180a) zeznał, że dopiero jak J. Ż. kupił działkę nr (...) to działka ta się poszerzyła. J. Ż. przeorał tę drogę i pastwisko w 1985r lub 1986r.

Umową sprzedaży z dnia 5 lutego 1985r. poprzedniczka prawna uczestnika M. Ż. (1) jego matka M. Ż. (2), żona J. Ż. nabyła własność działki w (...) od J. Z., a nie jak twierdzi w apelacji uczestnik – K. Z. (akta KW (...), a następnie umową darowizny z dnia 16 sierpnia 2000r. przekazała własność uczestnikowi M. Ż. (1). Przyjmując, że ,- co wynika to z zeznań świadka A. D.- w roku 1985 ojciec uczestnika J. Ż. wszedł w samoistne posiadanie części działki nr (...), to i tak nie mogło dojść do zasiedzenia przygranicznego pasa gruntu, albowiem nie upłynął okres 30 lat, skoro bieg terminu zasiedzenia uległ przerwaniu w dniu 3 czerwca 2009r. wskutek wytoczenia przez wnioskodawczynię powództwa w sprawie I C 37/09 Sądu Rejonowego w Ropczycach o ochronę własności przedmiotu rozgraniczenia/akta w załączeniu/. Brak jest jakichkolwiek dowodów wskazujących na fakt, że poprzednicy prawni M. Ż. (2) znajdowali się w samoistnym posiadaniu przedmiotu sporu.

Badając zgłoszony przez apelującego zarzut zasiedzenia przygranicznego pasa gruntu, Sad Rejonowy w motywach orzeczenia wskazał z jakich przyczyn zarzut ten nie mógł być uwzględniony, analizując w tym przedmiocie zeznania świadków , wskazując przyczyny dla jakich nie można było ustalić przebiegu granic w sposób wskazany przez uczestnika.

Z tych względów, ustalenie granicy prawnej jedynie na podstawie wskazań uczestnika , jak chce tego apelujący, z pominięciem pozostałych dokumentów zaświadczających o prawie własności rozgraniczanych nieruchomości, i zeznań świadków poddanych szczegółowej analizie dokonanej przez Sąd Rejonowy, uznać należy za bezzasadne. Apelujący kreuje własną wersję stanu faktycznego, wskazując na odmienny przebieg granicy, wynikający wedle jego twierdzeń z zasiedzenia przygranicznego pasa gruntu działki (...), co nie znajduje potwierdzenia w dowodach osobowych, oraz źródłowych dokumentach geodezyjnych i opinii biegłego T. N. na których swoje ustalenia oparł Sąd Rejonowy.

Wbrew twierdzeniom apelacji Sąd Rejonowy wyjaśnił podstawę prawną postanowienia jaką jest przepis art. 153 kc, stwierdzając, co w konkretnym przypadku stanowi stan prawny rozgraniczanych nieruchomości- jako pierwsze kryterium w rozumieniu cyt. art. 153 kc.

Nie zachodzi podnoszony w apelacji zarzut sprzeczności ustaleń Sądu z zebrany w sprawie materiałem w sposób wyżej w apelacji przedstawiony.

Aby taki zarzut mógł wyrzucić skutek, apelujący winien był wykazać, że w stanie faktycznym sprawy ustalonym przez Sad I instancji zachodzą sprzeczności pomiędzy poszczególnymi ustaleniami, czyli że stan ten w świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego nie stanowi harmonijnej całości. Sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału ma miejsce wówczas, gdy rozstrzygnięcie Sądu I instancji jest sprzeczne z tymi okolicznościami, które Sad ustalił w toku postępowania, albo gdy Sad wyprowadził logicznie błędny wniosek z ustalonych przez siebie okoliczności, albo wreszcie, gdy Sad przyjął fakty za ustalone bez dostatecznej podstawy.

Sad Okręgowy stwierdza, wbrew wywodom apelacji, że w stanie faktycznym nie zachodzą sprzeczności pomiędzy poszczególnymi ustaleniami, że stanowi on jedna harmonijną całość.

Apelujący prezentuje pozbawione racji stanowisko, że linia graniczna pomiędzy rozgraniczonymi nieruchomościami przebiegać winna w sposób przez niego wskazany, przedstawiając w apelacji wersję stanu faktycznego korzystnego dla skarżącego.

Sąd Rejonowy, przekonywująco wywiódł w motywach zaskarżonego rozstrzygnięcia, co stanowi stan prawny rozgraniczanych nieruchomości i dlatego ten stan odbiega od wskazanego przez uczestnika.

Sąd I instancji w celu ustaleniu stanu prawnego rozgraniczanych nieruchomości przeprowadził wszechstronne postępowanie dowodowe i należycie ocenił moc i wiarygodność dowodów, zaś Sąd Okręgowy podzielił te ocenę jako pełną, logiczną, mieszczącą się w granicach uznania sędziowskiego wytyczonych treścią art. 233§ 1 kpc.

Z tych motywów, skoro zaskarżone postanowienie nie zawiera wad na jakie wskazuje skarżący, apelacja podlegała oddaleniu na podstawie art. 385 kpc.

Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania kasacyjnego i apelacyjnego uzasadnia treść art. 520§3 kpc.

SSO Adam Simoni SSO Barbara Chłędowska SSR del. do SO Jan Dług